

Meenutusi M. K-lt.

Mind ristiti umbestäpselt 30 aastat tagasi – 20.novembril 1989. Ilm oli märksa talvisem, kui praegu, mäletan, et ristimisvesi tundus kohutavalt külm. Isa Reinu ajal oli kiriku paberimajandus nii heas korras, et kui ristimissooviga tema poole pöördusin, leidis ta umbes 5 minutiga info minu vanaisa Jerzy Kaplinski ja vanaema Nora Raudsepa laulatuse kohta.

Isa Reinu hõivatuse tõttu kujunes katehees üsna lühikeseks, ja küllap ta leidis, et on olulisemaid asju, kui vastuste pähetagumine. Küllap oli ka väike sabin sees, igatahes vastasin kõigi korrakohaste küsimuste peale lihtsalt “jah” - aga ristitud sain !

Paari nädala pärast oli kiriku 90.sünnipäev, mida tähistati piduliku missa, kinnitamise sakramendi jagamise ja istumisega ülikooli kohvikus. Kuna suur enamus kinnitamise kandidaate olid õige noored ja rohelised, seletas isa Rein, et traditsiooniliselt need asjad päris nii ei käi, et paar nädalat pärast ristimist kohe kinnitamine, aga kuna ajad olid segased (aasta siis oli '89 !), soovitas ta siiski kõigil, kes vähegi valmisolekut tunnevad, kinnitatud saada. Sakramenti jagasid Msgr. Vilhelms Nukšs Riiast ja Msgr. Paul Verschuren Helsingist. Altari ette minnes õnnestus mul Msgr. Verschureni alba sisse komistada ja kukkuda, klammerdusin instinktiivselt alba külge, nagu ahvipoeg, hetk hiljem kokkusuin ise, et ega ma nüüd midagi katki ei rebinud ! Vist siiski mitte, piiskop ise võttis asja rahulikult, aitas mu kinnitavate sabast natuke eemale ja ütles, et “siin on ehk parem”.

Selleks ajaks, kui kinnitamisest tehtud fotod kätte saime, oli kannatusaeg käes. Kaija tegeles piltide jagamisega, mäletan, et küsisin midagi “kannatamisepiltide” kohta – eks olnud kogu aeg juttu, et kannatusaeg ja kannatusaeg.

Kuna abivahend, mida tollal kasutasin, kippus kogu aeg käest kukkuma, ka missa ajal ja kõige pühalikumatel hetkedel, tekkis koguduses umbes selline kild, et “Sel ööl, kui ta ära anti – mürts ! - võttis ta leiva, tänas ja kiitis Sind, ulatas oma jüngritele ja ütles – nätaki !, jne.”. Praegune küünarkepp on natuke mugavamalt käsitsetav.

Korra oli apostlite kirjade lugemiseks katkend kirjast efeslastele. Küllap oli see minu rikutud fantaasia, aga enda arvates kuulsin ministranti ütlevat “Lugemine apostel Pauluse kirjast EESTLASTELE”. No ega see vale polegi !

Isa Väino püüdis üksvahe sisse viia vesprite pidamist vaimulike rahvalauludega. Ühes neist on read “mu kurba hinge rõõmusta,/oh Jeesus, Önnistegija”. Vespritel hakkas käima kindel väike seltskond. Keelevääratuse tõttu laulsin ükskord “Mu kurja hinge rõõmusta”, mis jäi tükiks ajaks komistuskiviks – tuleb aga meelde, aab aga naerma.

Kunagi pärast pihti või niisama jutuajamist jäin natukeseks isa Migueli ja isa Joséga juttu ajama. Ühel hetkel tähendas isa Miguel, et peab ikka kiriklat laiendama, ta ei taha enam isa Joséga ühes toas magada, isa José jalad haisevad ! Isa José olid parajasti kirikuvõtmed käes, ja ta tegi liigutuse, et nüüd viskab isa Migueli nendega. Mina nähvasin lugupidamatult, et “ja need peavad nüüd PREESTRID olema !”. Asjaosalised naersid, nagu kaks põrgulist.